

O PEJSCĀ•CH A LIDECH 3.

NedĀ•le, 16 Ā™Ā-jen 2022

Psal se rok 1972, byl jsem svobodnĀ½ a krĀ•snĀ½ch dvacet osm let na krku. ProdĀ•jval jsem obĀ•erstvenĀ- kousek pod vrcholem SnĀ•Ā¾ky. Byla to malĀ•j dĀ™evĀ•nĀ• bouda, ve kterĀ• jsem i pĀ™espĀ•jval. Naproti byla polskĀ•j kasĀ•jrna a mezi vydlĀ•jĀ¾dĀ•nĀ½ chodnĀ•k neviditelnĀ• stĀ•jtnĀ• hranice. DvakrĀ•jt tĀ½dnĀ• jsem chodil pro zboĀ¾Ā- do skladu krkonoĀ•jskĀ• hotelĀ•. NeopomnĀ•l jsem takĀ• zajĀ•t do restauracĀ• a popovĀ•dat si s mĀ•stnĀ•mi, co novĀ•ho ve svĀ•tĀ• a navĀ•jtĀ•vit ve sluĀ•nou hodinu milĀ• dĀ•vĀ•e, kterĀ• mi poskytne i nocleh.

Jednoho letnĀ•ho podveĀ•era jsem se radostnĀ• pĀ™ivĀ•tal s pĀ™Ā•telem Mirkem v restauraci. U nohou mu leĀ¾el pes, a jĀ•j poslouchal pĀ™Ā•bĀ•h, jak k nĀ•mu pĀ™iĀ•jel.

KdyĀ¾ si kupoval ve mĀ•stĀ• Trutnov v restauraci cigarety, vyslechl debatu dĀ™evorubcĀ• u blĀ•zkĀ•ho stolu. Jeden z nich prodĀ•jval psa, kterĀ½ mu dĀ•vĀ•Ā™ivĀ• sedĀ•l u Ā¾idle. ProdĀ•jval ho za 10 piv a zcela vĀ•jĀ¾nĀ• mluvil o Ā•esneku a "teplĀ•" psĀ• boudĀ•. PĀ™Ā•tel hned objednal u pultu patĀ™iĀ•nĀ½ poĀ•et piv, postavil je pĀ™ed majitele, odvĀ•jzal provaz u Ā¾idle, a s pejskem odeĀ•jel. Ale protoĀ¾e Mirek mĀ•l jiĀ¾ novofundlandskĀ•ho psa, tak jsem z tĀ• roubenĀ• restaurace Na Peci odchĀ•jel s Luckym, krĀ•snĀ½m gordonsetrem, jĀ•j.

PokĀ™tili jsme ho tak proto, Ā¾e mu byl zachrĀ•nĀ• Ā¾ivot. ZaĀ•al jsem mu zkrĀ•cenĀ• Ā™Ā•kat Luky a mĀ•l jsem plnou hlavu starostĀ•, zdali budeme oba pĀ™ijati za jednĀ•m z onĀ•ch okĀ½nek, jichĀ¾ pĀ™i soumraku svĀ•tilo na tmavĀ• vzdĀ•lenĀ• strĀ•ni mnoho.

Po krĀ•tkĀ•m vysvĀ•tlenĀ• jsme vĀ•jak byli pĀ™ijati vĀ™ele. Luky byl objĀ•mĀ•n, pusinkovĀ•n (to jĀ•j jen letmo, protoĀ¾e bĀ•Ā¾ela dolĀ• do kuchynĀ•, sehnat Lukymu nĀ•co k snĀ•dku).

RĀ•no jsme si s Lukym vykraĀ•ovali z kopce, tam, kde rannĀ• mlha vĀ•je jeĀ•tĀ• schovĀ•vala. V kletru na zĀ•jdech jsem si nesl na sebe vyprĀ•no a balĀ•k dobrot pro toho mĀ•ho krasavce. Kdo by si mohl lepĀ•Ā• dĀ•vĀ•e pĀ™Ā•jt? ZvlĀ•dl jsem objednĀ•vku ve skladu potravin, pĀ™idal do kletru jeĀ•tĀ• pĀ•r konzerv frankfurtskĀ½ch pĀ•rkĀ•, bochnĀ•k chleba a krĀ•Ā•el sviĀ¾nĀ• k lanovce.

U lanovky byla jiĀ¾ malĀ•j fronta turistĀ•, ale my vyjeli prvnĀ•. VlastnĀ• ne. PrvnĀ• cestoval mĀ•j tĀ•Ā¾kĀ½ kletr.. MĀ•l jsem trochu obavy, jak Luky zvlĀ•dne lanovku, ale choval se jako by tak jezdil odjakĀ¾iva. Pro silnĀ½ vĀ•tr lanovka z RĀ•Ā¾ovĀ• hory na SnĀ•Ā¾ku Nebylo to poprvĀ• ani naposled a tak nĀ•klad na zĀ•da, a na slavnĀ½ kopec jsme zvesela vykroĀ•ili. Spolu jsme tento Ā•sek Ā•lapali pak Ā•astokrĀ•jt. Ale kdyĀ¾ lanovka na SnĀ•Ā¾ku jela, tak na sedaĀ•ku nechtĀ•l. RozbĀ•hl se cestiĀ•kou lemovanou kleĀ•Ā• a kdyĀ¾ jsem na hornĀ• stanici se sedaĀ•ky seskakoval, toĀ•il se radostĀ• dokola, Ā¾e zase vyhrĀ•jl.

LUCKY

Luky se stal milĀ•Ā•kem zamĀ•stnancĀ• restaurace na SnĀ•Ā¾ce a nejen tam. S polskĀ½mi vojĀ•jky chodil na pochĀ•zku po hranici, a pokud nebyl k nalezenĀ•, urĀ•itĀ• se zrovna mazlil v polskĀ• restauraci s paniĀ•kou majitele.

Jednoho podzimnĀ•ho dne se Luky opravdu pĀ™edvedl. Odpoledne tĀ•mĀ• Ā¾Ā•dnĀ½ kĀ•jefť a tak jsem zavĀ™el a shĀ•jnĀ•l Ā•tyĀ™nohĀ•ho parĀ•Ā•ka. DozorĀ•Ā• v kasĀ•jnĀ•ch mĀ• informoval, Ā¾e se hĀ•dka vrĀ•jtĀ• a Ā¾ za hodinu a Ā¾e Luky Ā•jel s nimi. NechtĀ•lo se mi hodinu Ā•ekat a tak jsem si domluvil, aby Lucky

přesal v polské restauraci, a já vyhláhl tentokrát směr Lučnův bouda, Váňrovka, Bafe na rozcestí, Lyžařská bouda. Váude přítel, váude pivo i nějaká tamprle a moudra, jako: „Že nepospěchej, ženská mus - váďt, co si bere!“ Brzdili přítel moji, brzdili mou snahu odejít.

Na dvě pokojku jsem klepal s váňitkami. Mnoho do přinoci nechybalo. Když se dvě otevřely, nemohl jsem uvěřit, co to vidím: Luky má v tal jako bych máš-c byl pryč. Alenka, jak jsem já hezky kal, se chvíli mračila a potom jsem dostal vysvětlení, že ji v jest veer proklouzl do kuchyni a vesele se hlásil. Běžeň trefil, přestože tu dvouhodinovou cestu vájky se mnou absolvoval jen dvakrát.

Podzimní Krkonoše jsou uplakané, na hřebenech až na vzácně pády se občas z mlhy vynořil v pláňtance samotá dvojice. Čej Ái grog a nashledanou. Brzy se stměvalo a tak jsme v podvečer chodili navštívit s Luky personál na Sněžce nebo majitele restaurace v Polsku.

Přijel jsem z váň, kdy vodka tekla proudem a veškeru byl přetomen i velitel kasáren, si mne Janu, majitel restaurace, vzal stranou a uzemnil mě otázkou, zdali bych mu Lukyho neprodal. Nabídl mi hromadu peněz a mluvil dlouho, jak je jeho žena do psa celá blázen, že se u nich bude máť jako v bavlnce. Nabídku jsem ale bez zaváhání odmítl a argumentoval, že Luky je tu přeci s námi vájemi.

A pak! Turisté dně, tak jsem z nudy co v kiosku přelíval, Luky pospíval na matraci přechodem. Otevřel jsem nouzové konzervy frankfurtských párků a zvu jej na hody. Jenže matrace přechodem dvěmi přezdná. Ael za lepším do kuchyni v kasárnách, ani se mu nedivím. Hotel, kde Alenka pracovala, byl zavřen a první hosty tam čekali až po váňoch.

No, Luky veer nepřijel a nepřijel ji nikdy. V kanceláři velitele kasáren jsem hlásil krádež. Tužil jsem, kdo za tím je. Bohužel. Poláci zrovna dokončovali na Sněžce dodnes stojící restauraci a kdokoliv z dně jej mohl odvést.

Přeběh gondorsetra Lukyho skončil smutně (pro mne),

a já na prvního psího kamaráda rád vzpomínám.

Pepa Kouba,

a přítel o tom
dalším.